

Asia C-60/03

Wolff & Müller GmbH & Co. KG

vastaan

José Filipe Pereira Félix

(Bundesarbeitsgerichtin esittämä ennakkoratkaisupyyntö)

EY 49 artikla — Palvelujen tarjoamisen vapauden rajoitukset — Rakennusalan yritykset — Aliurakointi — Yrityksen velvollisuus vastata takaajan tavoin aliurakoitsijoiden palkkaamien työntekijöiden vähimmäispalkan maksamisesta

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (toinen jaosto) 12.10.2004 I - 9555

Tuomion tiivistelmä

Palvelujen tarjoamisen vapaus — Palvelujen tarjoamisen yhteydessä tapahtuva työntekijöiden lähettäminen työhön toiseen jäsenvaltioon — Direktiivi 96/71 — Kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan yritys, joka käyttää toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen yrityksen palveluja, on

I - 9553

takaajan tavoin vastuussa toisen yrityksen palkkaamien työntekijöiden vähimmäispalkan maksamisesta — Palvelujen tarjoamisen vapauden rajoitus — Perusteellinen yleistä etua koskevilla syillä — Työntekijöiden suojelu

(EY 49 artikla; Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 96/71 5 artikla)

Palvelujen tarjoamisen yhteydessä tapahtuvasta työntekijöiden lähettämisestä työhön toiseen jäsenvaltioon annetun direktiivin 96/71 5 artikla, jonka mukaan jäsenvaltioiden on toteutettava aiheelliset toimenpiteet tapauksissa, joissa tätä direktiiviä ei noudateta, ja valvottava erityisesti, että työntekijöillä ja/tai heidän edustajillaan on käytettävissään asianmukaiset menettelyt tässä direktiivissä säädettyjen velvoitteiden täyttämiseksi, kun sitä tulkitaan EY 49 artiklan valossa, ei ole lähtökohtaisesti esteenä sellaisille kansallisille säännöille, joiden mukaan asianomaiseen jäsenvaltioon sijoittautunut rakennusyriety, joka on antanut toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen yrityksen toimeksi rakennuspalvelujen suorittamisen, vastaa tämän yrityksen tai aliurakoitsijan velvoitteista maksaa viimeksi mainittujen palveluksessa olevalle työntekijälle vähimmäispalkkaa tai maksaa työehtosopimuspuolien yhteiseen rahastoon suoritettavat maksut samalla tavoin kuin takaaja, joka on luopunut oikeudestaan vaatia, että velkaa on ensin haettava velalliselta pakkotäytäntöönpanolla tai realisoimalla pantti, kun vähimmäispalkka käsittää rahamäärän, joka on maksettava verojen ja sosiaaliturvamaksujen ja työllisyyden edistämiseksi kannettujen maksujen tai vastaavien sosiaalivakuutusmaksujen pidättämisen jälkeen työntekijälle

(nettopalkka), ja näin on myös, vaikka asianomaisten kansallisten sääntöjen ensisijaisena tavoitteena ei ole työntekijöiden palkan turvaaminen tai vaikka tämä turvaaminen on vain niiden toissijainen tavoite.

Kun oikeus vähimmäispalkkaan on osatekijä työntekijöiden suojelussa, joka kuuluu yleistä etua koskeviin pakottaviin syihin, joiden nojalla voidaan perustella mahdollinen palvelujen tarjoamisen vapauden rajoitus, tämän oikeuden toteuttamisen mahdollistavien menettelyllisten sääntöjen, kuten takausvastuun, on myös katsottava olevan omiaan takaamaan tällaista suojelua, koska tästä säännöstä on hyötyä lähetetyille työntekijöille sillä perusteella, että viimeksi mainitut saavat vähimmäispalkan osalta maksuvelvollisen työnantajan lisäksi toisen velallisen, joka vastaa velasta yhteisvastuullisesti ensimmäisen kanssa ja on usein jopa maksukykyisempi kuin tämä.

(ks. 28, 34, 35, 37, 40 ja 45 kohta sekä tuomiolauselma)